

Phẩm 8: BA ĐỜI BÌNH ĐẲNG

Bấy giờ, trên tòa có vị Bồ-tát tên là Bất Yếm Hoạn Kiếp, liền từ chỗ ngồi đứng dậy, vén áo vai phải, gối bên phải quỳ chầm đất, chấp tay bạch Phật:

–Lành thay! Lành thay! Thần lực tối thắng của Như Lai là vô cùng vi diệu, không thể nghĩ bàn. Thần đức của Như Lai thể hiện nơi tướng lưỡi dài, chẳng phạm đến lỗ của chúng sinh. Nay ba tụ chúng sinh này - quá khứ, hiện tại và vị lai, Ngài vì quá khứ chăng? Vì hiện tại hay vị lai chăng?

Lúc này, Đức Thế Tôn bảo Bồ-tát Bất Yếm Hoạn Kiếp:

–Lành thay! Lành thay! Câu hỏi của ông đối với ba tụ chúng sinh, điều này sẽ giúp cho họ nhiều sự lợi ích, nhiều sự thấm nhuần cùng dứt trừ gốc rễ của vô minh, thân nghiệp được thanh tịnh. Đó không phải là điều chỉ một Đức Phật giảng nói.

Lúc ấy, Đức Thế Tôn liền nói tụng:

*Người vốn lúc
tại thai Tự biết mình
kiếp trước Rằng: bỏ
kia đến đây Ba đời
định rõ ràng.*

*Thức trước khác
thức này Thân trước
khác thân này Chỉ vì
ngu, mê hoặc Chẳng biết
cửa vào đạo. Nghĩ, cũng
tại bốn sử Khởi lên bao
nhiều tướng Ôi thôi, già
bệnh chết Trong ba đời
đọa lạc.*

Đức Thế Tôn muốn giải thích ý nghĩa ấy, liền nói tụng:

*Ta vốn không sắc
này Thọ, tướng, thức
cũng thế*

*Ta không, chúng cũng
không Sao có thức, tướng,*

thọ?

Không có sắc, sắc pháp
Chúng sinh pháp loạn
tướng Chín phẩm có sai
biệt

Phân biệt đạo ba đời:

–Thượng thượng: đạo tối
điều Không quá khứ, vị lai

Thượng trung: thật vi
tế Thượng hạ: không giác
quán. Trung thượng: đoạn
ba kết Trung trung: diệt ba
cấu Trung hạ: hoát nhiên
ngộ

Đó gọi là Phật tử.

Hạ thượng: tuy
là nặng Như bọt trên
nước kia Chỉ một lần
sinh diệt

Hạ trung: loài
chúng sinh. Gốc khổ rất
sâu nặng Ngoài ta, không
ai biết Hạ hạ: loài
chúng sinh Trải qua
trong số kiếp.

Ta cũng giáo hóa
chúng Kẻ không thấy lậu
mất Tâm người có bao
nhiều Trên tòa tâm chẳng
ngộ. Hoặc mong Phật vị
lai Hoặc nguyện trong
hiện tại Các loài chúng
sinh này Khó có thể tiếp
nhận.

Người vốn vô
hình sinh Trở vào

trong hư không Sinh tử
khéo theo liền Cái gì
là Niết-bàn?

Nếu nói có chúng
sinh Thân, khẩu, ý
thanh tịnh Tịch nhiên
vào diệt độ Không còn
lo già bệnh.

Một lòng phát thệ
rộng Cũng không tự mình
làm Hư không chẳng thể
nắm Cái gì là hư thật.

Tiếng phạm âm
Như Lai Phân biệt thực
tướng pháp Giải rõ
không, vô tuệ

Bậc tam giới riêng
bước. Giác ngộ pháp không
ý Quán thân không luyến
chấp Không giác ở tam
thiền

Đạo tiến thủ
không lui. Từ khi Ta
thành Phật Lấy đó làm
bản nghiệp Thành Phật
cũng nhờ đó Niết-bàn
cũng nhờ đó.

Sở dĩ gắng
chuyên cần Vì chưa đạt
thật tướng Nghe bốn,
chẳng là bốn Đó là ấn
chư Phật.

Đức Thế Tôn nói tụng này rồi, có vô lượng vô hạn na-do-tha chúng sinh nắm sắc thức và trung ấm, chúng sinh phi tưởng phi phi tưởng đều muốn xa lìa những pháp không vui trong ba đời.

Đức Thế Tôn lại nói tụng:

*Quá khứ không,
nay có Hiện tại cũng
như thế Thân Di-lặc vị
lai*

*Giáo hóa không sai
khác. Ta nay nói chút ít*

*Như đất nơi
móng tay Muốn nói
thế giới tận Ai có thể
xét tận.*

*Nay dù ở trung
ám Vẫn ở Vô tướng
thiên*

*Người ở chốn địa
ngục Nghe pháp bèn được
ngộ.*

Bấy giờ, Đức Thế Tôn liền dùng thần lực đưa chúng sinh trung ấm đến cõi trời Phi tưởng phi phi tưởng thức.

Lúc ấy, Đức Thế Tôn lại dùng thần lực đến cõi Phi tưởng phi phi tưởng thức, thiết lập các tòa cao, trang hoàng bằng bảy thứ báu. Trên các tòa ấy có các hóa Phật, mỗi vị hóa Phật đều có bốn chúng, mỗi chúng đều thành tựu các oai nghi phép tắc. Trong chúng sinh này hoặc có người tụng kinh, giảng nghĩa, Hiền thánh đều im lặng, hoặc có người nhập định, xuất định.

Bấy giờ, Đức Như Lai Diệu Giác lại dùng thần túc nơi mười lực để tiếp nhận chúng sinh Phi tưởng phi phi tưởng thức này như hình tướng chúng sinh trung ấm không sai khác.

Đức Thế Tôn lại theo phép tắc oai nghi thông lệ của chư Phật, khiến cho vô lượng hóa Phật hợp lại thành một, hoặc dùng một thân biến thành vô lượng thân; hoặc bên gốc cây diên nói giáo pháp; hoặc vào sơ thiền, định ý không loạn; hoặc ở nơi núi cao vắng vẻ thanh tịnh; hoặc ngồi nơi hư không thi triển mười tám phép biến hóa: dưới chân ra lửa, trên thân ra nước, trên thân ra lửa, dưới thân ra nước, qua lại trong nước lửa như hư không chẳng có gì trở ngại; hoặc chọn lấy diệt độ mà cũng không diệt độ; hoặc hiện vô thường thân thể sinh trưởng,

hư nát như sắc bồ câu trắng; hoặc hiện chân tay đều chia lìa mỗi nơi một mảnh.

Bấy giờ, chúng sinh ở cõi Phi tưởng phi phi tưởng thức thấy sự biến hiện khác lạ này đều ôm lòng sợ hãi, suy nghĩ: “Ta vốn sinh tâm cho định là Niết-bàn, không bệnh chết, không già, không có các thống khổ, nay xem thấy pháp này có sinh, có già, có bệnh chết, thống khổ. Hiện tại được gặp Như Lai giảng thân nơi này, nếu không thuận theo pháp thì địa ngục Vô trạch tức là nhà của mình. Ta vốn từ đời trước đều là những người có cùng sự mong cầu nên trước đó mới sinh điều hiểu biết ấy”.

A-nan-đà-ca-lan-đà gặp Phật lễ bái, nói:

–Lành thay, Thế Tôn! Thế Tôn là bậc tôn kính, không ai sánh bằng, đã giảng thân đến thế giới này, như được gặp hoa Ưu-đàm-bát.

Nếu Phật không giảng thân đến thế giới này, chúng con vĩnh viễn sống chốn biên địa, sát hại vô lượng thân Ca-lan-đà.

Lại tự nêu bày: “Nay gặp bậc đại Thánh như mặt trời làm tiêu tan tuyết lạnh”.

Nếu không gặp bậc Thánh, họ sẽ đọa thành thân chồn bay, bay chạy cùng khắp, có hại mà không được giải thoát. Do nhờ thệ nguyện xưa mà thoát khỏi biên vực khổ. Trong cảnh giới hư không vô lượng, Phật là bậc thân đức tôn quý trong ba cõi mà con mắt của các hàng Thanh văn, Phật-bích-chi có thể thấy được.

Bấy giờ, Ca-lan-đà nghĩ: “Chúng ta cùng sinh ra, sinh vào cõi thức này mà tội phước chưa phân, hoặc bị đọa vào tà kiến, làm thân con chồn bay. Ta vốn tạo ra thân, không phải riêng trong ba cõi, hình tướng năm sắc và vô sắc của trung ấm đã sinh ý niệm này nên chúng phi tưởng thức đều sinh khổ tâm. Chúng ta là những người dù sinh vào xứ nào vẫn không phải là chứng đắc Niết-bàn, không phải là nơi an ổn. Nay gặp Như Lai giảng nói pháp chân thật, pháp diệt trừ cứu vớt ngàn vạn môn, không khứ không lai. Tham dục là gốc sinh ra ta. Nay ta trở lại diệt chúng thì sẽ không còn bị mê lầm ngăn che trong đời này và đời sau. Hễ có sinh thì có già, bệnh, khổ, như ảnh lại gặp lên ảnh, như ánh trăng hiện bóng cây lá trong nước, loài dã can muốn uống chúng, rót cuộc chẳng uống được. Ta nay tuy được xem là tôn quý nơi ba đời nhưng có pháp thật và pháp không thật, pháp biến dị và pháp không biến dị, sinh mà không có sinh.

Lành thay giáo pháp vi diệu trong đời, có thể độ được những kẻ ương bướng khó độ. Người ngu si trong thế gian cho rằng ngã là thật thân. Khi xả bỏ thân mạng, cái xương mọc xích liền với nhau, nhưng phân biệt cho rõ ràng trong thân cái gì là mạng và thọ? Sự sinh tử vây bọc trong nỗi khổ, bỏ thân ở kia lại sinh ở đây. Ở trong bào thai thì khổ do lạnh nóng, ra khỏi thai thì sầu lo vì sinh diệt vô thường. Dù mẹ vui lòng nuôi ta nhưng nếu không sinh thì ai lo sầu? Chúng sinh trôi chìm như bọt nước, thần thức nhiễm theo tình cảnh, mãi luân chuyển trong năm nẻo, tới lui vẫn không chỗ thoát. Trong biển sinh tử năm đường, không chỗ nào là không đến. Tâm là gốc sát hại thân. Tâm đã diệt thì ta còn lo gì? Như hư không, không có gốc ngọn, ai biết là thường hay vô thường? Loài thức vô tướng chỉ thấy lan và Ca-lan-đà, một làm vua biên địa, một làm trùng có cánh. Ba cõi khổ vô cùng, những nơi này không có Niết-bàn, như chơi chốn đồng trống, chỉ hướng Đông bảo là hướng Tây. Nay gặp đấng đại Thánh thì đối với tất cả những nỗi khổ đau đều được giải thoát. Lúc ấy, những chúng sinh ở cõi Phi tưởng phi vô tướng thức liền đối trước Phật nói tụng:

*Ta vốn thờ năm hỏa
Thieu nướng thân thể
mình Nằm trên cỏ gai gổc
Thân mặc áo đầu lâu.
Kiếng chân hướng
trời trăng Không thần nào
không thờ Nay sinh Phi phi
tưởng Được gặp thân Như
Lai.*

*Tự thẹn việc làm
xưa Tại đấy không chỗ
thoát Biết rõ đường
giáo hóa Như Lai tự
giáng thân.*

*Cửa giải thoát không
chọn Vĩnh trụ nơi an ổn
Năm dục sinh tử cấu
Trói buộc trong*

www.daitangkinh.org

bốn dòng. Tâm làm chấp
ba cõi Thiêu bằng lửa trí
tuệ Người bốn cõi năm
đường

Không thấy đâu ngọn
nguồn Cháp thức về ta
người Không khác ta ngày
nay.

Đức Như Lai Diệu Giác lại dùng tụng đáp:

Các người vốn là
chân Tám vạn bốn ngàn
kiếp Gốc vô thường
sinh tử Chết đó hoàn
sinh đây.

Nhưng chúng sinh các người
Chưa từng già bệnh chết
Một lòng cầu Niết-bàn
Đó không phải pháp
thật. Cấu dứt, thức
chẳng diệt Nẻo ác vẫn
hoàn sinh

Ngoài Ta, người
không ngộ Ai hay thoát
nạn này?

Ta từ vô lượng
kiếp Thê độ sinh già
chết Tiền thân Ta
không tạo

Hậu thân cũng
không thọ Nhờ đắc định
kim cương Nay bèn giáo
hóa người Địa không thể
thành không Không chẳng
thể thành địa Thủy không
thể thành hỏa Hỏa không
thể thành thủy. Tất cả
những người ngu Vạn vật

đều có ngã

Pháp ngu si, vô
minh Bảo là pháp
chánh đạo. Như kẻ mỗi
mệt kia Lưỡi thở trong
giây lát Tuy ở tám vạn
tư

Thấy nó như
một ngày. Vì chúng
sinh năm khổ Xứ nào
không có Ta

Phân biệt tướng,
thân, pháp Phân biệt, pháp,
không, vô. Kẻ sinh không
thấy sinh Chết cũng không
thấy chết Hỏi đâu nguồn
gốc sinh?

Rằng do hành tạo
tác. Gánh nặng của ba
đường Góc cội là bệnh
si

Pháp danh sắc,
sáu nhập Đó là thường
của đời.

Xúc nhập thọ sắc
pháp Ái nhập xúc tăng
lạc

Những chúng sinh mê
lầm Không biết mười hai
duyên. Như thiêu thân vào
lửa

Như Lai Diệu
Giác nói Do người
nặng trần cấu Thì tâm
ta cấu nặng.

Như ta thành thân

www.daitangkinh.org

*Phật Trải qua bao thế
giới Phá trừ tâm cấu
nhiễm Biết tướng, phi
tướng. Căn nguyên của
kiết sử*

*Vô thường bảo rằng
thường Lấy khổ cho rằng
vui*

*Lấy không cho
là có. Vô ngã lấy
làm ngã*

*Loại tướng phi
tướng này Đã quen mê
đảo điên Như thiêu thân
thích lửa. Chẳng tránh
nạn diệt thân Mê hoặc
đọa sáu cõi*

*Sinh trời phi
tướng này Ví như đốn
ngọn cây. Gốc còn,
sống trở lại Mê hoặc
bốn điên đảo Giấu bên
trong vô minh Nay mở
cửa cam lồ.*

*Thánh đế chân
thật hữu Nhỏ sạch hết
gốc khổ Mãi dứt không
còn dư Dòng biển dài
bốn sử. Đời đời không
đoạn tuyệt*

*Ta nay mở
ba cõi Sẽ đưa
đến bờ kia Nơi
an ổn vô úy.*

Khi Đức Thế Tôn nói tụng này rồi, chúng sinh ở cõi Phi tướng phi phi tướng thức đều phát đạo ý Chánh chân vô thượng, đối với Nê-hoàn Vô dư mà không Bát-nê-hoàn. Hoặc có người muốn sinh thiên,

giảng nói pháp mười thiện; vì người cầu làm người nói cho pháp năm giới; kể hướng về ba đường ác, vì họ nói về các địa ngục như Đao sơn, Kiếm thọ, Hỏa xa, Lư thán v.v... Ba trăm năm mươi sáu ức na-do-tha chúng sinh, đều khiến họ chán sợ kiếp thọ, nghe pháp thanh tịnh liền thành tựu đạo quả.

Lúc ấy, Đức Thế Tôn liền dùng thần túc nơi mười lực, vô úy tiếp dẫn chúng sinh ở cõi Phi tướng phi phi tướng thức này đem đến chúng sinh cõi năm sắc thức, tu sửa cây Bồ-đề, làm trang nghiêm quốc độ, rồi phóng ra hào quang lớn, mỗi mỗi hào quang đều có hóa Phật, mỗi hóa Phật đều ngồi nơi tòa cao bằng bảy báu, có ba mươi hai tướng của bậc đại nhân, nói pháp sáu độ vô cực (sáu pháp Ba-la-mật). Chúng sinh năm sắc thức kia trông thấy sự biến hóa của Như Lai, tâm trần cấu chấp trước trói buộc tự nhiên đứt hết, không còn mong trở lại cái vui nhiễm chấp trong sinh tử.

Bấy giờ, Đức Thế Tôn dùng phạm âm thanh tịnh nói tụng:

*Gốc khổ, oán sinh tử
Trừ chúng bằng thiện
quyền Bốn đại tâm vô
lượng*

*Siêu vượt vô lượng
cõi. Nay người lợi căn
này Nghe rồi không tái
sinh Thấy sắc tướng hình
Phật Phổ nhập cõi tịch
diệt.*

*Mới biết đạo Hiền
thánh Vô lượng khó nghĩ
bàn Diệt cấu chướng còn
sinh Đều cùng đạo Hiền
thánh.*

Đức Thế Tôn nói tụng này, có vô hạn vô lượng chúng sinh năm sắc thức đời vị lai sẽ thành Phật, tất cả đồng một hiệu là Phổ Quang Như Lai, Ứng Cúng, Chánh Biến Tri, Minh Hạnh Túc, Thiện Thệ, Thế Gian Giải, Vô Thượng Sĩ, Điều Ngự Trượng Phu, Thiên Nhân Sư, Phật Thế Tôn.

